

ше строшенъ и разграбенъ а кандилата още горѣха предъ опустѣлиятъ кивотъ. Бѣше останало здраво и оглѣдалцето, което висѣше на стѣната. А кадѣ са е дѣнала господарката на тая невинно дѣвическа келия? Страшна мисаль блѣсна въ главата ми. Азъ си помислихъ, че тя са намира въ рѣцете на разбойниците. Сърцето ми са стисна въ гърдите. Азъ силно, силно заплакахъ и ясно изрѣкохъ името на любезната си. Въ тая минута са зачу легко шумулеване и из-задъ шкафътъ излѣзе Палашка, поблѣднѣла и растрѣперана.

— Ахъ, Петре Андрѣвичъ! каза тя, като плѣсна рѣцете си. — Какавъ день! какви неволи! . .

— А дѣ е Мария Ивановна? попитахъ азъ нетърпливо. — Какво стана съ Мария Ивановна?

— Господицата е жива, отговори Палашка. — Тя ся скри у Акулина Памфиловна.

— У попадини! извикахъ азъ стрѣснато. — Боже мой! Та тамъ е и Пугачовъ!

Азъ изскочихъ за единъ мигъ на улицата и тръгнахъ право камъ къщата на попътъ, като не виждахъ нищо и не осѣщахъ нищо. Тамъ са чуваха гласове, смѣхове и пѣсни . . . Пугачовъ пируваше съ своите другаре. Палашка дойде тамъ подаря ми. Азъ я изпроводихъ полегичка да повика попадията. Послѣ една минута попадията излѣзе на срѣща ми съ празно шише въ рѣцете.

— За бога! Дѣ е Мария Ивановна? попитахъ азъ съ неизказанно волнение.

— Лъжи, моята глѣбаца, въ спаднята ми иди тамъ задъ преградката, отговори попадията. — Ехъ, Петаръ Андрѣвичъ, безъ малко са не струпа бѣда на главата ми. Но хвала богу, сичко премина благополучно! Щомъ злодѣецътъ сѣдна да обѣдва, то тя бѣдна-